

A DÉL-AMERIKAI CSARNOK FELAVATÁSA

LA REJA, ARGENTÍNA, 2005. MÁJUS 7.

Kedves Barátaim!

Hálásak vagyunk a több ezer dél-amerikai embernek, aki támogatott minket. A nevük bele van vésve azokba a nagy acéltáblákba.

Hálásak vagyunk a munkások, a tervezők, az építészek és a kőművesek munkájáért.

Hálásak vagyunk azoknak, akik velünk tartanak ezen az ünnepségen.

... És hálásak vagyunk, hogy felavathatjuk ezt a helyet, amely most már mindenki előtt nyitva áll személyes elmélkedésre, tanulmányozásra és véleménycserére.

Ezekben a pillanatokban nem szabad elfeledkeznünk a többi olyan találkozóhelyről sem, melyek kezdenek kialakulni és egyre sokasodnak az öt földrészen. A világ különböző pontjain számos ilyen csarnokban és kisebb találkozóhelyen hallgatják és nézik azt, amit mi ma itt csinálunk, hiszen tudjuk jól, hogy ezekből az inspiráló terekből a szavak és a képek tovább gördülnek a virtuális terekbe, és onnan visszhangoznak a várakozás tereiben.

Sokunkat, bárhol legyünk is, örömmel tölt el ez az ünnepség. Örülünk, mert nem kell köszönetet mondanunk sem a kormányoknak, sem a cégeknek, sem a hatalmasoknak, sem a médiának. Itt, ahogy a világ más részein is, minden a Humanista Mozgalom erőfeszítéseinek köszönhetően épült fel, valamint olyan emberek segítségével, akik spekuláció és számítás nélkül támogatták az Üzenetünk fejlődését.

Így aztán helyénvaló köszönetet mondani ennek a nagyszerű mozgalomnak azzal, hogy felidézzük ideáljait és alapvető javaslatait, melyeket a következő hat pontban lehet összefoglalni: „Először is, az emberi lényt tekinti legfőbb értéknek, azaz kijelenti, hogy semmi sem állhat az ember felett, és egyik emberi lény sem állhat a másik felett. Másodsor, hirdeti minden ember egyenlőségét, ezért azon dolgozik, hogy túlhaladva a törvény előtti egyenlőség formalitásán, egy olyan világ felé haladjunk, ahol mindenki számára biztosítottak az egyenlő lehetőségek. Harmadszor, elismeri a személyes és kulturális sokszínűséget, ezért kihangsúlyozza minden nép jellegzetességeit, elítélve a gazdasági, faji, etnikai és kulturális különbözőségeken alapuló bármiféle megkülönböztetést. Negyedszer, támogat minden, a tudás fejlődésére irányuló törekvést, és túllép a gondolkodásra erőltetett korlátokon, melyek abszolút és megváltoztathatatlan igazságokként elfogadott előítéleteken alapulnak. Ötödször, hirdeti az eszmék és hitek szabadságát. Hatodszor, visszautasítja az erőszak minden formáját, megértve azt, hogy a fizikai erőszak nem az egyetlen formája az erőszaknak, hiszen létezik gazdasági erőszak, faji erőszak, vallási erőszak, erkölcsi és lelki erőszak is, melyek mindennaposak, és jelen vannak a bolygó minden régiójában.”

Számunkra, egy új szellem közvetítői számára a humanizmus e hat pontja képezi a társadalmi doktrínánk és a világban való cselekvésünk alapját.

Ugyanakkor a konkrét személyekkel történő mindennapi érintkezései során, és a saját tudata aggodalmaival szembesülve, az ember kérdéseket tesz fel magának azzal kapcsolatban, hogy milyen irányt kellene adnia az életének és a viselkedésének.

Hogyan dönthetne bárki az élete irányáról, amikor olyan távol van attól, hogy a mindennapi életét maga irányítsa? Hogyan dönthetne szabadon az ember az élete értelméről, ha ki van szolgáltatva a saját teste szükségleteinek? Hogyan dönthetne szabadon, amikor leláncolva él a sürgető anyagi problémák, családi, munkahelyi és baráti kapcsolatok rendszerében, mely időnként a munkanélküliség, a kilátástalanság, a magány, az elhagyatottság és az összetört remények rendszerévé válik? Hogyan dönthetne szabadon manipulált információ, és a tömegtájékoztatás segítségével felmagasztalt hamis értékek alapján, amelyek követendő példaként a hatalmon lévőket állítják elének, akik szégyentelenül erőszakoskodnak, fenyegetőznek, visszaélnék a hatalmukkal, önkényeskednek és nélkülöznek minden ésszerűséget? Hogyan dönthetne szabadon az ember, amikor a nagy vallások erkölcsi vezetői igazolásokat keresnek vagy éppen hallgatnak a népiertások, a szent háborúk, a védekező és megelőző háborúk láttán?

Mivel a társadalmi közeget a kegyetlenség mérgezi meg, napról napra kegyetlenebbé válnak a személyes kapcsolataink, és napról napra kegyetlenebbül bánunk saját magunkkal is.

Az emberi lény nagy félelmei azok, amelyek megakadályozzák abban, hogy olyan irányt adjon az életnek, amelyet szeretne, és aminek értelme van. A szegénységtől, a magánytól, a betegségtől és a haláltól való félelem összeadódik és felerősödik a társadalomban, az embercsoportokban és az egyénben.

De mindennek ellenére... mindennek ellenére... e nyomorúságos bezártság ellenére, valami, ami halk, akár egy távoli hang, lágy, akár a hajnali szellő, valami gyengéden utat nyit magának az emberi lény bensőjében...

Honnan ez a remény, lelkem? Honnan ez a remény, mely szerencsétlenségem legsötétebb óráiban fényel kísérve utat nyit magának?

...

Mivel ma ünnepelünk, és bizonyos ünnepeken az emberek megajándékozzák egymást, szeretnék adni neked egy ajándékot. De természetesen rajtad múlik, hogy elfogadod-e. Tulajdonképpen a legegyszerűbb és leggyakorlatiasabb javaslat lesz ez, amit csak adhatok. Majdnem olyan, mint egy ételrecept, de bízom benne, hogy túllátsz majd a szavak egyszerű jelentésén.

Bármikor napközben vagy az éjszaka folyamán vegyél egy mély levegőt, és képzel el, hogy ezt a levegőt a szívedbe juttatod. Azután kérj erősen a magad és a szeretteid

számára. Kérd erősen, hogy hátrahagyd azt, ami ellentmondást okoz benned; kérd, hogy az életed egységes legyen. Ne tartson sokáig ez a rövid ima, ez a rövid kérdés, mert elég, ha egy röpké pillanatra megszakítod azt, ami az életedben történik, hogy megteremtve ezt a kapcsolatot a belsőddel tisztázd az érzéseidet és a gondolataidat.

Hátrahagyni az ellentmondást nem más, mint legyőzni a gyűlöletet, a neheztelést, a bosszúvágyat. Hátrahagyni az ellentmondást annyit tesz, mint táplálni a vágyat a másokkal és a magunkkal való megbékélésre. Hátrahagyni az ellentmondást azt jelenti, hogy megbocsátunk és kétszeresen teszünk jóvá minden rosszat, amit másoknak okoztunk.

Ez az a hozzáállás, amit tökéletesíteni kell. Így az idő múlásával meg fogod érteni, hogy a legfontosabb az, hogy elérd a belső egységgel teli életet, ami akkor fog gyümölcsöt hozni, amikor az, amit gondolsz, amit érzel és amit teszel egy irányba halad. Az élet a belső egységének köszönhetően fejlődik, az ellentmondás következtében pedig felbomlik. Ezen kívül, amit teszel, nem marad meg pusztán benned, hanem másokat is elér. Ezért amikor segítesz másoknak legyőzni a fájdalmat és szenvedést, az életed fejlődik, és hozzájárulsz a világ fejlődéséhez. És fordítva: ha növeled másokban a szenvedést, a saját életedben is felbomlást okozol, és mérgezed a világot. És hogy kinek kellene segítened? Először is azoknak, akik a legközelebb állnak hozzád, de a tetteid nem érnek véget bennük.

Ezzel a „recepttel” nem ér véget, inkább elkezdődik a tanulás. A „recept” azt mondja, hogy kérned kell, de kitől kérj? Attól függően, hogy miben hiszel, lehet ez a te belső istened, a vezetőd vagy egy inspiráló, vigaszt nyújtó kép. Végül pedig, ha nincs kitől kérned, akkor adnod sem lesz kinek, és így az ajándékom nem lesz érdemes arra, hogy elfogadd.

Később majd megfontolhatod, amit az Üzenet a Könyvben, az Útban és a Tapasztalatban kifejt. És igaz társakra is lelsz majd, akikkel új életet kezdhetsz.

Ez az egyszerű kérdés egy meditációt is magában foglal, mely a saját életünk felé irányul. Ez a kérdés és meditáció egyre nagyobb erőre tesz szert, amíg végül képes lesz átalakítani a mindennapi élethelyzeteket.

Tovább haladva ezen az úton egy nap talán felfogsz egy jelet; egy jelet, amely néha hibásan, néha pedig pontosan jelenik meg. Egy jelet, ami olyan mint egy finom sugallat, de ami az ember életének ritka pillanataiban szent tűzként lángol fel, és szerelmesek elragadtatásának, művészek inspirációjának és misztikusok ekstázisának ad életet. Érdemes megjegyezni, hogy a vallások csakúgy, mint a műalkotások és az élet nagyszerű inspirációi mind innen erednek, ennek a jelnek a különböző lefordításából, és nem kell azt hinnünk, hogy ezek a lefordítások hűen visszaadják azt a világot, melyet lefordítanak. Ez a jel a tudatodban olyasvalaminek a képpé alakítása, ami képekben nem megjeleníthető; ez a kapcsolat az emberi tudat Mélyével, egy kifürkészhetetlen mélységgel, ahol a tér végtelen és az idő örök.

A történelem bizonyos pillanataiban felhangzik egy kiáltás, emberek és népek szívet tépő kérése. Aztán a Mélyből érkezik egy jel. Bárcsak sikerülne ezekben az időkben

jósággal lefordítani ezt a jelet, bárcsak megjelenne, hogy legyőzze a fájdalmat és szenvedést – mert emögött a jel mögött egy nagy változás szele fúj.

Mikor sok évvel ezelőtt bejelentettük egy rendszer bukását, sokan gúnyolódtak rajta, mivel lehetetlennek tartották. A világ egyik fele, egy megrendíthetetlennek tartott rendszer fele összeomlott.

De annak a világnak a leomlása erőszak nélkül történt, és megmutatta az emberekben lévő jót. Sőt, mielőtt letűnt volna, az a világ hajlott a leszerelésre, és komoly munkába kezdett a béke érdekében. És nem volt semmiféle apokalipszis. A bolygó egyik felén összeomlott a rendszer, és a lakosságot sújtó gazdasági nehézségeken és a strukturális újjászervezésen kívül nem voltak tragédiák, nem volt üldöztetés, sem népirtás. Hogy fog történni a világ másik felének összeomlása? Bárcsak sikerülne a népek jajkiáltására érkező választ jósággal lefordítani, a fájdalom és a szenvedés legyőzésének a szolgálatába állítani.

Mint emberi lények nem vagyunk függetlenek a világ sorsától. Irányítsuk az életünket a belső egység felé, irányítsuk az életünket az ellentmondások túlhaladása felé, a felé, hogy legyőzzük a fájdalmat és a szenvedés magunkban, a hozzánk közel állókban, és mindenhol, ahol cselekedni tudunk.

Fejlődjön az életünk azáltal, hogy legyőzzük a fájdalmat és a szenvedést! Haladjon előre az életünk azáltal, hogy segítünk másoknak az előrehaladásban!

Ezen az ünnepnapon nagyon szívélyesen üdvözlök minden jelenlévőt, és azokat is, akik térben ugyan messze vannak most, mégis összekapcsolódnak velünk.

Silo